

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára: 15 krajczár.

Előfizetni csupán a kiadóhivatalnál lehet
B.-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hír-
detések a kiadóhoz intézendők.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HÍRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

A lap szellemi részére s a nyilttér-
vonatköz minden közlemények s szer-
kesztőbiz. küldendők.

Hirdetések díja: 51 krajczár pótlóval
5 kr. — Nagyobb és többszori hirdes-
tések jutányosán csökkentetnek.

Bélyeg minden beiktatásánál 30 kr.

Nyilttér garmond sor: 20 kr.

Előfizetési felhívás

1887-ik évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

„Nógrádi Lapok“

Egész évre 6 frt.

Fél évre 3 frt

Egynegyedre 1 „ 50 kr.

Egy hónapra — „ 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz csi-
mezve, — legoszálszerűbben postautalvánnyal —
a nyomtatandó példányok s pontos szétküldés tekin-
tetéből, mielőbb beküldendők.

Kék László,
kiadó s lapfajtájos.

Horváth Danó,
fel. szerk.

Az új országgyűlés.

Nyomott hangulattal, nem azzal a tetsze-
tős élénkséggel mint egyébkor alakult meg az
új országgyűlés. Bizonyosan érzik a honatyák
az óriási feladatok egész súlyát, mely az öt
éves ciklus alatt vállukra nehezedik s azért
foglalták el helyüket olyan el nem titkolható
komolysággal.

A „ház“ megalakult. S a megalakult ház
első éljenei újból Péchy Tamást illették, a ki
már nyolczadszor bírja a képviselőház bizal-
mának szakadatlan sorozatát. Péchy Tamás
az új elnök el is mondta beszédében, hogy azt
a bizalmat nem tekinti előlegnek a jövő évre
hanem tekinti, mint nyolcz évi működésének
legszebb jutalmát.

Péchy Tamást mint embert és elnököt
egyaránt jellemzi a jáóság és komoly méltóság.
Még az ellenzék árovalatai is nyereségnek tart-
ják, ha ő ül az elnökségekben, mert a tárgya-
lásokat olyan tapintattal és belátással vezetni
senki sem tudná.

Azok az éljenek, melyek őt az elnöki-szék-
ben fogadták a ház minden oldaláról egyszerre
hangzottak fel s zálogát képezik annak, hogy
az országgyűlés a parlamentarizmus méltosá-
gát most is olyan szentnek tekinti, mint eddig

s biztosítékul szolgál arra, hogy a vérmesebb
elemek is meg fognak hajolni az elnöki szó
előtt, ha hevük messze ragadta őket.

Most már akadálytalanul megkezdethetik
a tanácskozást.

Nehéz idők járnak az országgyűlés fölött.
A koronás király és a felelős kormány egy-
aránt aggodalmasan emlegették az ország szor-
ult pénzügyi állapotát, mint olyat, melyet
gyógyítani kell. Gyógyítani, még pedig hama-
rosan és alaposan.

Tény, hogy a kulturális haladás ez utolsó
cyklusok alatt oly mértékben emelkedett, hogy
öveze sem hasonlítható a régi állapotokkal. Ha
tehát a terhek kétszerre akkorák is, ezen a gon-
dolkodó agy soha nem fog fönnakadni.

Ma azonban a haladásban is elértük azt
a fokot, a melynél már ezúlszerű a megpihe-
nés. Ebben az állapotban ha kissé megállunk
s arra fektetjük minden örömünket, hogy az
ország jövedelmét a polgárság megterhelhetősé-
g nélkül szaporítsuk, akkor elfogjuk érni azt a
régii törekvést, mely az öt éves ciklusra a kor-
mány programjában is föl van véve a pénzü-
gyi egyensúly helyreállítását.

A kiadások lehető megszorítása s a min-
den téren lehető takarékoság! Ezek a jelsza-
vak, melyekhez hozzájárul a bevételek szapo-
ritása olyan eszközökkel, melyek eddig kiak-
názatlanok voltak. Ezek a dohány és a szesz.

A regálék megváltása — állítólag olyan
művelet lesz, mely pénzügyi helyzetünkön egy-
szerre és rohamosan fog segíteni.

Van még egy pénzügyi reform, mely szin-
tén eredménnyel kecsegtet. A vasuti tarifának
észre vehetlen csökkentése — néhány krajczáros
fölemelés.

Ezek a reformok e pénzügyi téren.

De lesz még egyéb sok teendő is.

Társadalmunk reformja lesz ez mely jó-
tékony átalakításokat lesz hivatva behozni kor-
hadt viszonyainkba: a jog és személyes sza-
badság megvédése s az állam tekintélyének
emelése.

A külpolitikai helyzet egyelőre nyugodt.
Nem fenyeget vesz sehonnan, mert a bolgár
parázásra hamut kapartak a nagyhatalmak. Nem
lehetetlen azonban, hogy olyan szél kerekedik,
mely azt a hamut szét hordja a levegőben.

S ekkor a szomszéd háza veszélyben forog.
A szomszédok pedig mi vagyunk.

Azért résen kell lennünk.
A ház tegye föltre a személyes politikát
s érdeke legyen csakis a haza érdeke.

A komoly parlamentarizmus a haza tekin-
télyének a jövőjének sarkköve s azért legyen
a ház komoly, méltóságigteljes s akkor minden
baj, minden vesz — olvész. B.

A b.-gyarmati dalegylet jubileuma.

A b. gyarmati dalegylet 10 éves fennállásának
jubileumát meg fogja ünnepelni.

Tulajdonképen 25 éves fennállás jubileuma lesz
ez, mivel B. Gyarmaton a dalegylet 1862. alakult, (a
losonczi 1860. évi) s azóta csak az alap-törvények és
az elnökök változtak, és rövid megszakításokkal 1862.
óta mindig volt dalegylet B. Gyarmaton.

A dalegylet alapítója Jeszenszky Danó volt, ki
annak előtte városunkban minden szép és hasznos ügy-
nek élén állott. Megérdemelte mindnyájunk osztatlan
szerepét.

A kezdő dalegylet karagyaai voltak Okolicsányi
János jelenlegi törvényszéki bíró, ki min: szenátor
nagy buzgalommal fejtett ki a műenok tanításában, to-
vábbá Rák Mihály b.-gyarmati római katolikus kán-
torianus.

Ezen dalegylet tagjai 1867-ben valami csekély
dolgon összeváltak, úgy hogy a baragostagokat meg-
tűnkek, kalacsossal sem lehetett összetoborzani.

A dalegylet így szűntett közel 5 évig, 1872-ben
Horváth Danó a lapok szerkesztője újja szervezte a
dalegyletet, s mint annak elnöke — néhai Menc el
János karagyaival, s a dalegylet egyik legbuzgóbb
tagja: megboldogult Milovan Jacossal 1876-ig vezette
az egyletet jó és balsors körűt. Azonban Menczel JÁ-
nos, 1876-ban elhalt, s így a dalegylet karmester nél-
kül maradván, egyideig ismét szűntetni volt kényte-
len; míg 1877-ben a dalegylet tagjai újból szervezke-
tek, új alapszabályokat hoztak s elnökül Ujhelyi Bol-
dizsári, jelenlegi törvényszéki bíró, karmesterül pedig
az élte délebből elhalt Chikány Mihályt választották
meg. Ujhelyi az elnöki tisztéegről 1880-ban leköszön

TÁRCZA.

János és a Mester.

A Finnak — tudja mind, a hány —
Hogy letenné emelkedett,
Egyetlen nagy tisztja volt csupán:
Tanítani a kisdédet.
S ő tanított, igája örök.
Művészet csodás, remek;
A butaság bár röghöz kötött,
Általa lettünk egiek;
Látta János, a há tanítvány,
Fáradoni nagy Mesterét,
Hó vágya kélt: a jót tanítván,
Mint ő, áldást árasztai szét.
Egyszer így szólt: Uram, művedet
Két hónapja már figyelem,
A his népek, ugy-e engeded,
Gondjaimba, hogy én vegyem?
Példád, Mester, nem volt ám meddő!
A mit s hogyan jól ellesem,
Szomoró, vig, komoly, enyelgő
Leszek köztük, miként te, én!
És János bár, tudást stogtat!
Végre az Úr szól: engedem!
S szavához egy parancsot told csak:
Ne baragudjál sohasem!
Jánost a his nép körül ülte;
Ő csak áll, némán tétováz,
Majd pedig szót szavába ölte
És magyaráz és magyaráz.
A gyermeknek tetszik ez előbb,
Vidáman néz Jánosra fel,
Még bámulja a gyors fecsegőt:
S nem szót, hanem ajkat figyel.
Foly a munka; János enyeleg,
Kérdés, nevet, — de, sájdalom,
Mást se tett a gyermek aerég,
Csak est mondta: én nem tudom!
Az onalem e szónak anyja;
Töle néhány elszendereg,
Egy-kettő meg belom — szám adja
A nagy, fogas kérdéseket.
János felel, bölcs a beszéde,
Várja a hatást szerzte szét,
S im, mint a hi semmit sem érte,
Duszog, sir a szegényke nép.
A mester most adomát próbál,
Majd mereszt nagy, komoly szemet,

De, mert dolga mostan se' jól áll,
Korhol, gonyol és fenyeget.
A rend bomlik, szívaj, habota,
Dolakodás van mindenütt,
Fejét vesztve néz János oda,
Mérgeledik és végre út.
Komoly arczaal János, im, belép.
„János, nagy a te baragod!”
Nagy ám, Mester; e his buta nép
Rajtam csunyánul kifogott,
Vidám voltam, annyit beszéltem,
A mellem már alig síhált,
S ez apró had aludt körültem,
Duszogva vagy könyezve állt.
Komoly voltam, fedtettem néha;
Bölcsességet tartam elő;
Oly rossz e nép a hozzá oly léha:
Okos szómat kinevetté.
Haragszom hát, haragszom biz' én! —
Ugy, János, állj innen odább.
Ott vár reád a felnött s a vén,
Tanítsd s ne csinálj galibát!
Ki tud s az ézet vesztel birja,
Hódítsa ott kényű léss.
Itt kell a szív legyen kinyitva
S nyisson szívet! — és ez nehe.
Az ember, hogy nagygyá nevelje
A földhöz ragadt kisdédet:
Tetteiben szőljön s ne felelje:
Legfőbb az áldott szeretet!

Ujfalussy Sándor.

Az ipolyzági turisták.

Ülleírás.
(Folytatás.)

Ez a magasba felnyúló torony romja jelképezi a
mulandóságot, mintegy figyelmeztetve az utódokat,
hogy e földön minden mulando, csak az adó emelés
s az ebből kifolyó executio az örökös.

Láttuk a völseai szőlőket, a helyi viszonyokkal
ismerős utitársunk figyelmeztetett, hogy phylloxéra már
itt is pusztít, s hogy az itteni szőlő művelés módsze-
rűnkől különbözők, amennyiben végtelen sürök a so-
rok — és a szőlőt magásra nyujtják, — a bor azonban
kittűnő és küskedveltségű.

Glogniczig lapályon haladtunk; itt kezdődik az
emelkedés, mely egész Simering tetejéig tart, Klamm-

nál össze szorolnak a hegyek, innen már minden for-
dulat, minden alagut után szebbnél szebb panoráma
szűztermészetnek újabb és újabb bájai tárulnak elék.
A kiálló hegyes csúcs sziklák felkiáltó jelként emel-
kednek az ég felé.

Klamm mellett szikla tetőre emelkedik egy rom,
még romjában is van valami dícső és magasztos, régi
múltjából a jelenkor örökségéül csak dűledész falak
s egy csonka torony maradt. Az ember akaratlanul is
bizonyos öndudattal gondol a múlt dícsőségére, s a
lovagok romantizmusára.

E rommal által ellenben mint egy ellentét emel-
kedik egy templom kettős tornyával, egyszerű és még
is szép E templom, szelíden hűs e romjában is gögbe
s vakmerő feleg várja, mintha mondaná — „mi szép
és erős voltál, menyői bírság, nagyravágyás, pajzán-
ság honolt egykor lovag terméidben, most oda régi
dícsőséged, rom lettél, porladtorol, én pedig egyszerű
alázatosággommal naponta össze hívom a híveket, hogy
szeretet lakozzék bennük és imádják az istent; hozzád
is fordulnak látogatók, baglyok és denverérek.”

Sok kanyargás után és 11 alaguton áthaladva 9
óra 46 perckor Semmeringen voltunk 896 meter ma-
gasságon, az állomástól egy félóra kapaskodás után
a hegy tetején levő fogadóba értünk, ennek forrásairól
hívtunk a táj nagyszerűségét, a nyugati alpesek örök
bő följait.

Simeringet óriási hegyek és kopánk övedik, és
még Simering a legszebb főútnak övedik, már a ki-
magasló szirtfokon a törpe fenyő sem képes megélni.
A nők kimentek a szabadba alpesi virágokat szedni.
Gyanuba vettem velünk utazó U. J. úrhölgyet, ugyan
ki részére gyűjtött oly sok színegyületesi virágot. Én
meg sem mozdultam a tornászról, bámultam a termé-
zet e csodálatos játékaikat, és az alkotás szépségeit —
és gondolkodtam a végtelenbe . . . hogyan fogjuk az
idén az adót felemelni.

Majd ebédhez ültünk, mert balandók lévén, a
gyomorunk is megvanak az ő kimerhetlen igényei, és
miután pedig végtelen kedvelője vagyok a paprikának
igen természetesen, a kiszolgáló kolléktától ílyet is kértem.
Mig öm és társunk nézegették az étlapot, a kelet-
e közben elnevette magát, midőn kérdőre vontam

ván, helyébe előbből Garam Jenő választott, Chikány Mihályt pedig Zelenka János mostani karnagy váltotta fel.

Es a b gyarmati dalegylet rövid története, melyből látható, hogy nem 10 évi, de 25 évi fennállást kell jubilálni.

Mint értesülünk, — a dalegylet választmányja — a kiküldött szűkebb körű bizottság javaslatait elfogadván, a jubileum programját is megalapította.

A megyeház termében tartandó jubileum határnapján 1888. évi janu. hó 7-ko tűzoltó ki, melyre az egylet régi tagjai, az országos dalárkör központi választmányja és a társalgatok meghívottai fognak.

Disszelnökök telkérőlk Scitovszky János Nógrád-vármegye alispánja.

A diákszögyölés jelzett napon d. e. 11 órakor fog megtartatni a következő műsorral: 1. Hymnus elénekzése. 2. A disszelnök megnyitó beszédje. 3. A dalegylet története. 4. Az egylet zászlójának megkoszorúzása, a zászlóya (gr. Degenfeld Lajosné) által az ünnepegyhez felkér: koszorúleányok kíséretében. 5. Előzői társzó és 6) Szózat elénekzése.

A diákszögyölést természetesen diszebed követeli.

Este 8 órakor hangverseny, melyet táncszmulatság vált fel.

A hangverseny műsora is igen érdekesen lett egybeállítva, a következő: 1. Ünnepi nyitány. 2. A Pajor István úr által az egyleti zászló felszentelése alkalmára írt, és Zelenka János által dalba öntött Ódának elénekzése. 3. Trio Bánkbanból (előadva zongora, hegedű és harmoniumon) 4. „Dallónnepe” című a Thoru Károly által írt műdal elénekzése. 5. Női kar. 6. Vonós négyes. 7. Szaválás 8. Vegyes kar.

A választmány megalakította a rendező bizottságot is. És pedig a felkérő bizottság tagjainak megválasztottak: Garam Jenő, Horváth Danó és Reményi Károly. Dissz ebéd rendező bizottság tagjai: dr. Feledi Ferencz, Bodrogky Mihály és ifj. Farkas Ferencz. Vendég ellátó bizottság tagjai: Elbeniczky Flóris, Hudecz Zsigmond és Hammer Ferencz. Terem rendező bizottság tagjai: Kövér János, ifj. Berczelly Ödön és Druga József. Tánc rendező bizottság tagjai: ifj. Berczelly Ödön, ifj. Farkas Ferencz, ifj. Kálmán Zsigmond, Luka Mór, Nyífor Sándor, Smidt Gyula és Weisz Gábor.

Szűretkor.

Mikor megállunk a szőlő lábánál, összeszorul szívünk s úgy érezzük magunkat, mintha egy nagy beteg agyánál állnánk, nincs remény, sőtét, boros a jövő pusztulás várakodik reánk.

Az átkozott féreg letipor beuntöket s kiapasztja a vigasztalódásunk pezsgő forrását, biába minden törekvés, hol a phylloxera felütötte táborát, nincs menekvés, lassan halál öli ki a szőlőket s hol előbb vigdona szőlő s a szűretelő vidám euyolgása bangzott, néma csend honol. Így mulik el minden a világon. Mi lesz belőled szittya magyar, ha a bor is elhagy? Meghalnak költőid, elreped a kulacs, s te is iszod a vizet, melyről pedig azt dantald: „Vizet iszik bika — ló, — mert az csak annak való.”

az ipét illetlen magaviseleteért, bocsánatot kért úgy mond: „tegnap egy Gesangverein volt Semmeringen, az egy gúnydalt énekelt a magyarokról, a gúnydaltak refrainje ez volt — „our immer paprika” mit präsentieren követelt. Ez jutott eszébe a paprika kérésnél és nem tudta magát a nevetéstől vissza tartani.

Illetlenségért bocsánatot kért, akaratlannal is eszembe jött néhai Patay István bátyánk, 1861. évben mondott program beszédje, mely várakozáson felül rövid és való volt. „No edes választó polgártársaim hát bis én csak az vagyok mondandó: mégis bucsut a n . . .” bi nem merem a többit mondani, mert nem szeretnék a szerkesztő nyakára sajtópert sudítani.

Az ebéd kitűnő és olcsó volt, — olcsóbb is jobb a szőlőnél.

Ebéd után mintha csak a hit természet különlegességét akarta volna nekünk bemutatni, az alpeceken szivatar támadt, láttuk a felbő leereszkedését; láttuk kődalakban, hogy simulnak a kopár sziklák oldalára, hogy nyalják oldalukat, hogy ölelgetik, pedig ölelgetőük után szivatar zúdól — de így szokott az lenni — hisz a szerelem is gyakran viharokkal jár. Hallottuk az ég moráját — fontos volt a jelenet, midőn a vilám csikkázva egyik szikláról a másakra, egyik felbőről a másakra szökött, és folyton csigány keréket hányva úgy nézett ki mintha boszorkány táncot tánczolnának oda fenn, vagyis alattunk. Később Simeringen is esett, de ez nem volt durva eső — csak harmat, el énekelhetők volna azt a régi magyar jó dalt: „eső esik szemereg.”

Mintán generalisunktól azon parancs volt kiadva, hogy este a város parkjában lesz a találkozás, délután lementünk az indóházhoz, hol egy magyar társasággal találkoztunk, ők Bruck felől indultak — mi pedig Bécs felé. És újra vasuton voltunk. Mindig lefele törve a mélységbe, midőn az utolsó leereszkedő fordulathoz értünk Poteschachban egy szép nyaraló tornyáról nemzeti színű zászlót láttunk leogoni. Elszorult a szívem. A nyaraló nem tudhattam meg hogy kié, de elég volt annyit tudni s látni, hogy magyar emberé. Önköntelenül azt kívántam neki „leten éltesse.”

A simeringi vasut építkezése nagyszerű és végtelen pontos elővigyázó számításokon alapszik, de én szerintem még sem oly borszályos mint a kőművesi, vagy a Carai Fiumenál; nincsenek oly merész fordulatok. Már tudjuk az szerencsétlenség esetén mit sem használ, de a szemnek még is jól esik, hogy minden átbidalásnál, vagy lejtőnél oldalpárkányok vannak.

(Folytatás a vége következik)

Itt van hát a szűret Szűretel, a kinek még kegyelmet adott a tereg. — Mondjunk el hát alkalmitag a szűretől egyet mást.

Elő teendő a tisztaság. Szedjük elő szűretelő edényeinket, akár kefével jól mossuk ki őket, hogy semmi idegen tárgy ne maradjon szegleteiben, aztán hagyjuk megszikkadni és száraz helyre tegyük, míg kellenek a szűrethez.

A bordókat is egyenként vizsgáljuk meg. Ha nem lenne tiszta benne a levegő, igen okos dolog, szeszszel kiégetni. Ha pedig sörpó vagy némi borleülepedés volna benne, tiszta vízzel először jól ki kell forrázni, aztán 3-4-szer is ki kell hideg vízzel öblíteni és jól kiszáritani.

Sokan szoktak a forró vízbe diófa levelet a más tárgyakat is vegyíteni. Ez nem helyes és nem jó, csak tiszta vizet kell használni, mert a mely bordót ez nem hoz rendbe, mar az bortartásra nem alkalmas, ott már a kádármeester gyalujára van szükség.

Általában a bortartásra oly hordók alkalmasak, melyeket egyszerű forrázásuk és hideg vízmosásuk teljesen rendbe hoznak.

A hordókat, hogy meg ne dohosodjanak, vagy meg ne penészesedjenek, havonta sokan kéneznit szokták. Ezeknek ajánljuk, hogy szűret előtt, legalább 48 óráig, kint a szabad légen, a vak és akonadugókat kivéve — szellőztessék, mert másként a bor kellemetlen ízű és főfájást okozó lesz.

Elkészítve a szűretelő edényeket és a hordókat, hozzákészdünk a szűrethez, még pedig mindig akkor, mikor már a harmat felszárad, mert ha a harmattal együtt szedjük a szőlőt, sok víz kerül a borba, a mi aztán gyengíti a bor erjét, hatását.

Ha sok szőlőnkben a fehér és fekete szőlő, úgy ajánlatos, hogy külön szedessük azokat. A szedőknek szigorúan meg kell hagyai, hogy a rohadt, penészes fejeket, fürtöket ne szedjék az egészségesek közé, mert a kevés rossz, hamar megrontja a sok jó.

A szedők után járnak a puttonyosok, kik a leszedett fürtöket viszik a szőlőbe vagy szőlő malomba.

Igaz, hogy még vannak sokan, kik székot basználnak, vagy „csomoszolják” a szőlőt. Ez káros dolog, mert mindgyiknél sok ép egész szemű szőlő bogyók maradnak, melyeket a legkitűnőbb borsajtó sem képes kiszajtolni. De meg a must sem bír erjedni, ha a szőlőbogyó össze nem szuszit, béjja meg nem törtetik.

Egy szőlőmalom ára 18 ft. Nagyobb szőlősgazdánál egy év alatt, kisebb szőlőbirtokosnál pár év alatt kifizeti magát.

Most máit mit tegyünk a musttal, vajjon helyes e, ha a szimmustot azonnal hordóba eresztjük? Az én tapasztalatom avval győzött meg engem, hogy sokkal zamatosabb, szesztartalomra nézve gazdagabb a fehér bor, ha a must a törkőn bagyatik 24 óran keresztül, ha talán ezzel veat is valamit édeseségből, de nyer erőben, mely a bor fejlődésére igen kitűnő hatással van.

A hordókba eresztett must erjed, így a pincze szöngázsal telik meg, mely kábitó, fűjtő erejével már sok életet kioltott, sok áldozatot követelt. Erre nézve igen egyszerű eszközt ajánlhatunk, mely a szöngázsal telített levegőt a pinczéből kibajtja.

Ugyanis a most használatban levő rostánál, a szőlőbajtó részt — azt a kidomborodó dobot, melyben a szelvitörlek vannak, levágjuk a rostáról, vagy csak ezt a részt készítjük el, és azt odaállítjuk a pinczeajtóhoz, kinyitjuk a pinczeszelelő lyukait és most elkezdjük a szelvitörleket bajtani, mi erős levegőbüllám zást idéz elő, így a pinczét megtisztítjuk a fűjtő gázoktól.

Tudom, hogy ujat nem mondtam a szűretre vonatkozólag, de azt hiszem, hogy hasznoslaton munkát se végeztem, felhiva a szőlősgazdákat gondolkodásra. Nem zárom azonban be elmékedésemet, míg a phylloxeráról is nem szólok egyet mást.

Csonya pusztító féreg, eddig még legyőzni nem bírtuk. Mit tegyünk?

Munkáljuk erősen és trágyázzuk hatalmasan szőlőinket, ezzel emeljük a szőlők ellenállási képességét. Továbbá a határ máik részében ültessünk új szőlőtelepeket, részint amerikai szőlővesszőkből, részint bomkterületekről hozatott kitűnő faj szőlővesszőkkel. Ezzel valamit tettünk a phylloxera ellen.

Csonthalmi.

Nőink figyelmébe.

(Társadalmi czikk.)

Valamikor régen, közéletünk egyes kiválóbb férfai arról tanakodtak, hogy miként lehetne nőinket a házberendezésben, háztartásban és rubázaiban az egyszerűség útjára terelni.

Azóta sok víz lefolyt az lpolyon, általánosabbá lett az elszegényedés és a fényűzés mérséklése iránti közbaj, a nehező idők jobban vállainkra nehezültek s a kérdés minden égető tulajdonságával még ma is úgy áll előttünk, mint akkor. Semmikép nincs megoldva. És nem is lesz, míg nőink maguk meg nem oldják.

Nemzeti szokásaink szerint a házberendezés az esetek többségében a női hozomány részét képezi. Mit látnak?

Egy 600-800 ftos és egy 1500-2000 forintos fizetéssel javadalmazott férj házához egyforma berendezést visz a nő „gyöngédség”. Ugyanazok a fényezett asztalok, ruganyos divánok, párnás székek és vésett rubaszekrények a melyek számre főre elszolgálnak ugyan egész hány évig, de azokat hasonlítkkal kell után helyettesíteni s mindjárt meg van a két felesleges és nagy kiadá.

A háztartás vezetése ismét nőink bivatása. A kereső férj jövedelmének nagy része a kénytelen fűstől el, mert a jó szokások nem engedik el a „kötöles” ebédeket, uzsonnákat és vacsorákat. S még hagyján, ha mindez módjával menne, de a szakácsművészetnek ma már az a feladata, hogy a szertelen és költséges

találással egészségünket alapján tönkre tegye, elfeledve, hogy az ésszerű háztartás nem az ételek mennyiségén, hanem izletességén alapszik.

S ki külföldön járt, tudni fogja, hogy a művelt francziának vagy angolnak nem abból áll a vendégszeretete, hogy az embert agyon étesse, hanem vagy kíváncsisága.

A ruba divatját megint nőink állapítják meg. Félelmes változatban látjuk az öltözékek általa kúlsását a krinolin kimulásától újabb feltámadásáig. S ismét öncö tekintet a ferj helyzetére a jövő felmére. Ami pedig a legfurcsább, minden estély is bál külön rubát emészt el S még hagyján, ha ezért a boni kartonpár kapná a székegteleenül kiszórt pénzt, de ez rendszerint a külföldi selyemgyárosok zsebébe vándorol.

Ha a férfiaknál száz alkalommal jogosult ugyanazon szalonkában a megjelenés, nem lehetetlen e nőink is hasonlóan?

Vajjon ésszerűen és helyesen és ki merne őket ezért elítélni?

Igaz, hogy mi férfiak is hibásak vagyunk a felforgó kérdésben, mert gyöngédségből teljesen nőinknek engedjük át abban a vezető szerepet. De ezigazi nevéen már nem gyöngédség, hanem gyöngédség.

Ha századunk divatját akarók e téren is követni, ellenszerül indítványozni lehetne községeként egy „egyszerűségi egyesület” szervezését.

Vagy küldöttegeket kellene választani minden városban a nögyesültekhez, hogy szegjék szárnyát a mai nehéz időkből az uralkodó fényűzésnek.

S vajjon, ha nőink önmaguk összebészélnének, hogy az anyai családot a pusztulás útjára terelt szokások leküzdésére minden előítélet tájárára tömött sorokban sikra száljanak, nem azonnal beállana-e az óh jított kedvező fordulat és várt eredmény?

Minden bizonnyal. Ez volna a leghelyesebb út. De meg mindenütt fognak akadni oly nők, kik inkább visszavonulnak a társadalomból, mint lemondanak a divatról, ennek az utnak feltalálásáig ismét sok víz fog lefolyni az lpolyon.

Amint minden kérdésben két fő és két szív közt egy gondolatnak és egy érzelemnek kell uralkodnia a valódi szereteten alapuló családi életben: talán itt is legtöbbit használna az okos rábeszélés.

A lengyel nők, nemzeti gyászuk jeléül egyszerű szőrruhát viselnek, kövessek példájukat a mi nőink, mégha rózsás kedvük van is, virító boni kartonban!

Egy udvariattán férj.

Losonczon a magyarbani ev. egyet. egyházi gyá mintézetnek közgyűlésére várt vendégek ünnepélyes fogadtatása e hó 8-án a délelőtti órákban érkező gyorsvonatnál történt, a hol is Búsbak Ádám ev. egyházi felügyelő az ezen vonattal számos várt vendég kíséretében érkezett mélt. br. Radványzky Béla gyámint. világi előbböz mélt. és főtitizt. Szaberényi Gusztáv dunáninneni kerületi superintendenshez és főtitizt Zelenka Pál, gyámint. egyházi előbböz intézven szavait, úgy őket, mint a nagy számmal érkezett többi vendégeket városunk és az ev. egyház nevében üdvözölte s felajánlotta az egyház vendégszeretét, kivánva azt, hogy itteni működésük általás és siker koronázza. Az érkezett vendégek nevében mélt. br. Radványzky Béla úr köszönte meg úgy a szívelyes meghívást, mint a figyelmes fogadtatást.

Ezek után a vendégek, kik között ott voltak még mélt. Beniczky Gyula orsz. pénzügyi közigazgatási bíró urat, Sárkány Sámuel, Michaelis Vilmos, Santba Károly, Hrencsik Károly lelkész, Czókus István, tiszakérméti püspökét, Solca G. budai telkész, Terray Gyula gömöri főesperes, Moszkovics János zólyomi főesperes, Láng Adolf pestmegyei főesperes, Baluk Frigyes lipitói főesperes, Szebla János nógrádi főesperes, Thebusz János zólyomi lelkész és barai főesperes, Hendi Vilmos selmeczi lelkész, Kemény Lajos nagyáni lelkész, Csikó János kaszai lelkész, Brocz Jónás kaszai egyh. felügyelőt, Glauz Pál rimaszombati lelkész, Bogár Endre, gyámint. jegyzőt és lovász patronai lelkész, Butzgh János, derecsényi lelkész, Csarnák Kálmán tótkomlósi lelkész, Moravcsik Mihály aszódi lelkész, Bendl Henrik, gyámint. főpénztárost, Mikolai Gyula gyámint. ellenőrt, Harsányi Sándor orosházi lelkész, Trsztyénzsky Ferenc pozsonyi esperes, Cséner Pál kiskonti esperes Simko Frigyes b gyarmati lelkész, Veisz Antal dobosai lelkész, Kuzma Adolf tótpelszézi lelkész, Fábry János rezombati főgyoma. tanárt, Liszka József rezombati gyógyez., br. Prónay Dező, egyetemes főfelügyelőt, Szentiványi Árpád gömöri esp. felügyelőt, ezenkívül számos lelkész a nógrádmegyei esperességéből. (L. V.)

H i r e k.

— Személy hír. Scitovszky János alispánunk a múlt hét néhány usját több fontos hivatalos ügy elintézésére végezt Losonczon tölté.

Br. Rozner Ervin szécsénykerületi országgyűlési képviselőnk a gybecsi jogmunkát írt a „házaság jogról”. Az 500 lapra terjedő vastos mű felett a jogász közönség kritikája igen kedvező Ezen nagy munka után nemis kívánhatunk által tudományok szűbbet és jobbat, mintüogy mihamarább bejusson az egyetemi katedrába és hogy a házasági jogot ne csak papiruson, de tényleg is érvényesíts, hogy annál alaposabb adatokat merithessen az újabb kiadáshoz.

Gr. Gyürky Ábrahám mint Nyitra vármegye volt főispánja Csanaz Vizeze főjegyző bucsú szavaira, amitt ő nyitra vármegyei tisztikar nevében adott táviratilag következőkben válaszólt: „Kérem tolmácsolja legfőbb közösütemet Nyitra vármegye tisztikar nak volt főispánjáról való szives megemlékezésükért, azon tisztikarnak, melynek pártatlan jellemét, eszlárságot, kötelességérzetét és vasakarátát igen nehéz időben alkal-

